

Són els joves els que perden la memòria

Albert Pons i Valon

Per què els vells el que fan és perdre l'anècdota i la relació cara-cara-nom? Encara que, potser, sigui per la satisfacció íntima de "no recordar" aquell/a pesat o molest i reduir-lo amb la mirada a la categoria d'ínfim desconegut.

Perquè els vells recorden l'arrel de la societat i fins que les neurones descansen definitivament recorden allò que ens va costar una guerra, allò que s'emportà l'aigua al Vallès i la riera del costat, i allò que estava bé, i el que no es podia fer, que ara precisament queda diluït en un no-codi que s'està imposant; on el que priva és la solidaritat, no existeix el pecat i el "no estar bé", i que l'única cosa que no és políticament correcta, curios neologisme d'utilitat sectorial en una societat global, i molt específicament centrat a repudiar els atacs a l'islam i la discriminació de gèneres.

Doncs és evident que, només

que els joves creguessin en la memòria i preguntessin més a la gent gran, ens evitaríem catàstrofes i mals evitables. ¿Com és possible que un "jove" ministre digui que la sala de control del Prat "estaba en un lugar no adecuado" quan tothom sap (com a mínim els vells) que el Prat sencer és un delta que s'ha inundat infinites vegades, que les capes freàtiques, a més de contaminades, pugen ara salinitzades per la incompetència dels tècnics i l'avaricia dels depredadors urbanistes?

¿Com és possible que els joves conductors continuïn aparquant a les rieres en època de temporal? ¿Com és possible que ningú no faci cas d'aquells que amb l'única veritat de la memòria, els poden dir per on passaven les aigües o que els boscos es cremaven cada no sé quant o que la tramuntana bufava o que la incapacitat de diàlegs i de habilitat política lligada amb orgull i prepotència ens ha portat una i altra vegada a catàstrofes militars? ¿Algú li podria explicar a l'inefable salvador de la pàtria castellana, avui president del govern, que està posant exactament les mateixes pedres, que alguns recordem (i no hem perdut la memòria), que van portar a la desastrosa guerra incivil i que hem

anat veient repetides a Bòsnia, als Balcans, etc.

Els vells perden la memòria i potser endevades amb intenció d'oblidar, però el que és evident és que la tradició oral és la força d'una societat i el lligam d'una mena de manera d'actuar correctament i no tan sols socialment, sinó físicament en l'actuació i definició d'un espai, d'una manera de treballar o d'actuar políticament.

Els joves, especialment els tècnics, dintre de la prepotència de la seva sapiència adquirida en grans universitats, han perdut la humilitat de preguntar i escoltar. Això ha passat sempre, però mai amb la "desfachatès" d'ara on la notícia no arriba a durar un dia (la pràctica del "freaks": usar i tirar) i l'acció està condemnada a ser oblidada en breu. Seríem capaços ara de fer les piràmides o les catedrals gòtiques? La gran catedral americana, la més tot de tot, l'han acabada amb poc més d'un parell d'anys. Durarà segles? ■

